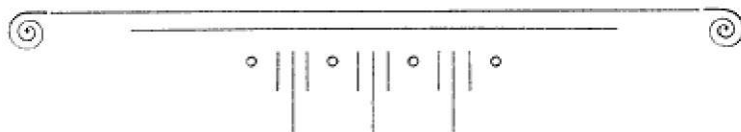

LJUBLJANSKI ZVON

Zima.

○ gozd, prijatelj moj, kadaver silni,
razpal je tvoj zeleni pajčolan.
Glej! deca ti premrle veje krili,
sneženo haljo zgrinja zimski dan.

„Jaz solncu žarke ohladim,
gozdovom sok izpijem,
livade, trate zamorim,
v mrtvaški prt zavijem.“

In petja nič in žuborenja nič.
Življenje je odbeglo med zidove.
Valovi spe. Livadi cvet je strt
in medlo, mrzlo solnce jasno plove.

„Moj mož je grd, studeni mraz,
a moji godci — burja.
Z njim plešem divje plese jaz
visoko do azurja.“

Ne mudi se, pogubonosna starka!
Ha! Ogenj je v očeh, roke koščene.
Raztepeno telo in divji lasi,
mrazove prsi sipljejo studene.

„Snega kristali — diadem
in glad je moja hrana.
Prijatelj moj — noben, to vem,
moj dom, moj dom: nirvana.“

Fran Valenčič.